

mest ikke let vil kunne ske ved, om jeg saa maa sige, Ministeriets eget Initiativ. Men naar der fra de egentlige kirkelige Autoriteter — Kultusministeriet er jo til hvende og sidst en verdslig Autoritet og ingenlunde en kirkelig — kommer en Indstilling om en saadan Sag, og Alle derom ere enige, er det naturligt og rimeligt, at Ministeriet følger denne Indstilling. Forholdene kunne jo føre med sig, at man bliver nødt til at gaa en anden Vej, men jeg ser ikke, at der i dette Tilfælde, som nu ligger for — og Andet kan man til hvende og sidst ikke tale om — er gaaet videre, end man er berettiget til, jeg kan ikke se anderledes. Det er et andet specielt Spørgsmaal, hvorvidt den vedkommende Præst skulde være kaldt ind til Kirkeeraadet eller forespurgt om, hvad hans egentlige Mening var; derom kan der ganske vist være forskellige Meninger. Ministeriet har ment, at det maatte være den vedkommende Biskops Sag, om han fandt det nødvendigt at tale med Vedkommende for at danne sig en tilstrækkelig begrundet Mening. Jeg skal tillade mig at sige, at efter de Ytringer, som den vedkommende Præst har brugt — jeg indrømmer villig, at jeg for mit Vedkommende lægger særlig Vægt paa det, han har udtalt om selve Troslærdommene, mindre paa hvad han sagde om Skriften — efter disse Ytringer forekommer det mig rigtignok, at da tillige alle Biskopper vare enige, kunde Ministeriet ikke ret vel være gaaet en anden Vej.

Sagd: Jeg tager kun Ordet i denne Sag, fordi den ærede Forespørger benyttede en ganske almindelig henkastet Bemærkning af mig til ogsaa at drage mig ind i sine Udtalelser, og da jeg ikke efter Forretningsordenen kunde give nærmere Forklaring den Gang, saa maa jeg nu benytte Leiligheden dertil. Det falder mig ikke ind at ville sælde nogen Dom over Pastor Brücker. Han kan være en overordentlig fortjent Menighedslærer, ja endog kristelig Præst, og han staar maasse i den Retning langt over Mange af Folkekirkens Præster. Men Et kan man efter min Overbevisning ikke være i Tvivl om: Efter hvad der foreligger for Offentligheden af hans Udtalelser, hører han ikke hjemme i den danske Folkekirke. Og naar der saa ved denne Leilighed udveledes Meninger mellem den ærede Forespørger og mig, og der fremkom saa Udtalelser baade fra mig og fra ham, saa tillod jeg mig, da han sagde, at enhver Præst skulde dog have Ret til frit at udtale sig, naar han blot stod paa den kristelige Tros Grund, at spørge,

hvor den kristelige Tros Grund begyndte, og hvor den endte efter hans Opfattelse. Thi naar man godkender en Mand som kristelig Præst, der offentlig har udtalt, at Bibelen har ikke større Autoritet for ham end Fri-tænkeren Bjørnstjerne Bjørnsons Skrifter foruden de øvrige Udtalelser, der her ere citerede, og saa samtidig forkaster al Autoritet hos Kirkens levende Myndigheder, saa vil jeg spørge: Hvor ere Grændserne for Kristentroen? Det ærede Medlem fra Svendborg (Tang) sagde: Det vide vi fra vor Børnelærdom. Men denne Børnelærdom om Kristentroen har for Tusinder og atter Tusinder ikke været saaledes, at den kan stemme med den Forklaring, som den ærede Interpellant her har givet. Jeg vil som sagt ikke udtale mig mod Pastor Brücker. I Grunden vil jeg sige, at i mange Retninger har han nærmere min Sympathi end det Modsatte. Jeg udtaler mig kun imod de Udtryk, som her ere faldne med Hensyn til det, at denne Mand betegnes af Biskoppen og nu af Kultusministeren som staaende udenfor Folkekirken. Nu vil jeg sige de Herrer: Der har været yttret stærk Misbilligelse af den omtalte Begivenhed saavel som af de forskellige Andre i lignende Retning, og der har da yttret sig Misfornøielse med Kirkens nuværende Myndigheder, og særlig udtalte den ærede Interpellant sig med den dybeste Ringeaagt — det kunde i alt Fald skimtes gennem Infimuationens tilfløede Form — mod Kirkeeraadet . . .

Formanden (Høgsbro): Det er for stærkt et Udtryk at bruge om Udtalelsene fra den ærede Forespørgers Side.

Sagd: I Formen skal jeg indrømme, at Udtrykket ikke passer; men naar det tages i sin Helhed, hvad han udtalte om Kirkeeraadet, saa kan jeg ikke synes, at mine Udtryk vare for stærke; men det maa den ærede Formand jo selv afgjøre. Jeg skal bemærke, at naar man er saa misfornøiet med de Myndigheder, der staa i Spidsen for Kirken, hvorfor de ikke yde Bidrag til, at vi kunne faae Kirkens Ret efter Grundloven hævdet, saaledes at Kirken faar sin egen Forfatning, Thi jeg kan være enig med de Herrer om, at den ikke kan være fuldstændig tjent med den Maade, hvorpaa dens Interesser varetages og have været varetagne siden den fri Forfatnings Indførelse. Den kan sandelig ikke være tjent med, at Varetagelsen af dens Interesser ligger i en konfessionløs Forsamlings Hænder. Det forekommer mig, at naar virkelig Interesse for Kirken og dens Anliggende besjæler de Herrer ved denne